

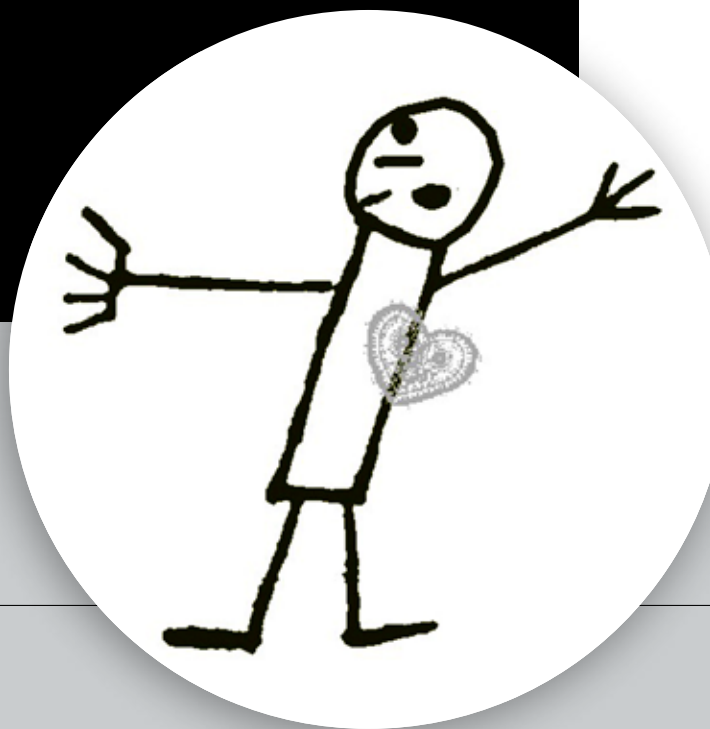
„az ember galériája” TPG Csoport „Szívesen” című kiállítása a Miskolci Galériában

A Teátrum Pincehely Galéria - „az ember galériája” és a Dranka-kör összművészeti kiállítása 2012. december 13-án „Szívesen” címmel tárult a közönség elé, a Miskolci Galéria nagytermében. Ez „az ember galériája” TPG Csoport sorozatcím alatt futó tematikus tárlatok, kétevenkénti, a TPG kamara-kiállításainak záró, összefoglaló bemutatkozása az anyaintézményben. Hagyományteremtő előzménye a 2010-es Szaloncukor című Kortárs Képzőművészeti Kiállítás és Akciófestészeti Találkozó.

Most huszonhét alkotó – iparművész, író, fotográfus, képzőművész, költő – és munkáik találkoznak, a Rákóczi-ház tereiben. Ők azok, akik elsőként 2011. szeptemberében a „Magánbeszéd”, majd ez év márciusában „a kocka el van vetve” és szeptemberében a „körbe-görbe” című kiállításokon fogalmazták meg a felhívásoknak megfelelő gondolataikat.

A „szívesen” egy -en képzős határozó szó, mely a hétköznapi napokban inkább egy jó indulatú cselekvés nyugtázása, befejezése. Gyakran használt fogalom, mely a köszönöm elhangzásakor udvarias viszonzásként hallható, ezért mondható, hogy nemes gesztusként éli meg mindkét érintkező fél. Az elvégzett munka és az észrevétel, egy emberi reagálás ritka humánus megnyilvánulása, mely e kijelentésben összepontosul. A hétköznapi napokban minden

korosztály által, mindentől függetlenül mondott vagy írott szó, mely ritka alkalmat kínált a tárlat résztvevőinek is, hogy szembenézzenek e fogalom megjeleníthetőségével. Á.Tóth József, Berka Attila, Deák-Takács Szilvia, Drozsnyik István, Éliás István, Fodor Tünde, Gyarmati Béla, Homonna György, Kiss Tanne István, Láng Eszter, Litwin József, Lőrincz Róbert, Lukács Róbert, Máger Ágnes, Méhes László, Némethi Lajos, Orosz Csaba, Pataki János, Pálfalusi Attila, Pásztor Márta, Seres László, Székelyhidi Zsolt, Urbán Tibor, Varsányi Emília, Vass Tibor, Veres Attila, Zombori József. A névsor jelzi, hogy az alkotók – sokszínű és szerteágazó tevékenységgel – más-más területről érkeztek és láthatóan széles spektrumon „képesítették” meg a kért fogalmat is.

Berka Attila

Kollaborációgyakorlat¹

A világ leképeződése semmihez sem hasonlítható sejtéssel kezdődik.
Köszönöm.

Szívekről van szó. A szívről, amíg csak élünk. Szívesen.

Nem fogom leélni az életemet állandó ellenállásban.
Végzetem a siker. Megfoghatatlanul sivár és kedélytelen
így is, úgy is élni. Köszönöm.

Azt gondolták, hogy ez így marad. Mindig így, és soha
nem derül ki semmi. Szívesen.

Én már hajlandó lennék ugyanolyan bűnös lenni, mint
bárki más, de ebben megakadályoz, hogy valami titkot
nem értek. Köszönöm.

Ilyenkor, ilyen éles napsütésben ez szinte belevág az
emberbe, mintha egy jéghideg késsel vágnának bele,
hogy csak a penge hidegét érezni előbb, meg valami
langyos elfolyást a combon, mikor jócskán benne jár a
húsban, hangtalanul vágja át az izmokat, az inak, idegek,
és jóval később árad csak el az édes fájdalom. Szívesen.

Zombori József

A haldoklókat, ha eléggé visszataszítóak, nem kötelező
sanyargatni, csak abban az esetben, ha állapotukat
kendőzik. Köszönöm.

Futok, mert megengedik. Futni és hallgatni. Megengedi
nekem az élet. Szívesen.

Nagyon jól ismerem azt a pillanatot, ahol elvétem a dolgot
és ezzel a felkínált lehetőséget. Köszönöm.

Senkit sem ismerek már. Szívesen.

A baj talán ott lehet, hogy régebben valóban ideálokat
kergettem. Köszönöm.

Most hazamegyek, ez biztos, azután majd, még ráér,
valamihez kezdek, majd lesz valahogy, vissza kell zök-
kenni. Szívesen.

Úgy tűnik, a látható világon kívül vagy alatt, létezik egy
másik megfoghatatlan szövevény, amelyben mindenkinek
meghatározott szerepe van. Köszönöm.

Tudom, már nem jó senkinek. De kisebbre nem bírok
összemenni. Szívesen.

Sorozatos hibáimat, amit az elfogadott kóddal szemben
elkövetek, tehát olyan rejtjeles megnyilvánulásnak tekintik,
melynek kulcsát nem ismerik. Köszönöm.

Csak akkor van esélyem, ha összevernek. Ha húsos
testem váladékot ereszt. Mint egy anya, úgy. Szívesen.

Gyászszertartás, nekrológ rendeletileg tilos. Köszönöm.

A civilizáció nem fényűzés. Szívesen.

A felhasznált mondatok helye: Erdély Miklós: Idő-möbiusz
(Magyar Műhely, 1991)
Kukorelly Endre: A Memória-part (Magvető, 1990)
Farkas Attila Márton: Az edény széttörése (Liget, 2007)
Hankiss Elemér: Félelmek és szimbólumok (Osiris, 2006)

Deák-Takács Szilvia

Köhögős angyal

„Arcom fagyos és fehér,
szívem dobzörgése vad:
szorítsad szíved fölé”

(Shelley)

Varsányi Emília

A három kislány hajában egyforma a gumi, csilingelő dísszel a végén, talán angyalkák, de mégsem, a legnagyobb
biztosan tiltakozott volna, ő olyan vadóc, a haja mindig kócos, épp csak összefogja a rakoncátlan fekete sörényt.
Állandóan fut, és közben köhög, sokat köhög. A két kisebb ilyenkor lopva odanéz, de már húzzák is, menjenek
messzebb, ki a partra, fussanak szembe a szélllel.

A legkisebb sokszor elesik, ilyenkor leül, felhúzza a térdét és szopogatja, az apró vércseppeket eltünteti lassan, a
karc nem zavarja, de a vértől iszonyodik, addig a másik kettő körbe-körbe kergeti egymást, nem mennek messze,
a köhögés felerősödésekor meg-megállnak.

A köhögős lány nagyon sápadt, rövid idő elteltével egyre jobban szorítja két kis eres kezét a mellkasára, leül a vérző
térdű mellé ő is, együtt nevetnek. Mary megmondta, ne futkossanak annyit, tudják, felsejlik a figyelmeztetés. Szereti
őket, olyan kedves, akár az anyjuk; olyan okosan engedi, hogy addig fussanak, amíg nincs túl nagy zihálás, de az öröm
meglegyen. Messziről követi a szemével a lányokat, izgul; egyszer a legkisebb elaludt, ott kinn, egyszerűen lefeküdt
és elaludt, nem látta senki, hol, egyszer csak hiába kiabáltak neki, nem csilingelt a hajgumi sem, nem volt kacagás,
térdszopogatás, az óriási riadalomban a köhögés sem tűnt fel, pedig annak soha nem szűnése olyan kínzó. Száraz
kezait Mary ilyenkor a szívére szorította, felnézett valahová, ki tudja, hová, mert nem az édig emelte a tekintetét,
valahová alacsonyabbra csak, ilyenkor a szája elkeskenyült, de a szeme békés volt.

Szinte hihetetlen, hogy tudott kacagni a rémhistóriákon, a lányok este ezzel szórakoztatták, összeérintették hideg
lábacskáikat, a félelemtől ők maguk is vacogtak, de Mary imádta, összeecsapta tenyerét és kiabálta: még!, még!
Minden este szívesen meséltek, más-más történetet, hol a kutyáról, amelyik egy hatalmas szán elé fogva egyre csak
nő és nő, és hamarosan berobban az ablakon, vagy a képességüket hitették el vele, hogy élettelen dolgoknak életet
tudnak adni, és a megelevenített tárgyak bekebeleznek minden életre nem keltettet, így a házat, a szobát, az ágyat,
melybe összehúzódtak, majd most, azonnal. A legnagyobb lány egy ráncos képű lényről szeretett mesélni, utánozta
a hangját, ahogy sziszegősen köpködött, minden este más rémséget végeztetett el vele, a szörny tüdőt evett, üres
volt a szemürege, fagyos az arca; a rémség fölötti szívbeli kacagás elnyomta a köhögést is.

Amikor elaludtak, Mary remegett, a históriák okozta félelem vagy az angyalkák valamelyikének elvesztése miatt, mikor
melyik érzés kerekedett felül, ujjaival játszani próbált a hajgumi csilingelőivel, sörényszerű haja ráesett felhúzott ösz-
szekoccanó térdeire. A lányok fehér kezecskéi összekeveredtek, ahogy álmukban a fel-felköhögő szívére szorították.

Pásztor Márta

Veres Attila

Lőrincz Róbert

Fodor Tünde:

Szív, vágy, választás

„...Óh hogyha a szív
oly tiszta lenne, mint hegyi víz,
könnyű, mint vers, ami rímre megy,
és egyszerű, mint az egyszeregy!..”

Babits Mihály: Öszinteség

Szívesen venné, ha őszinte volna vele. Ha elmondaná, mi nyomja a szívét. Nem kell, hogy versben beszéljen, hogy szonett legyen vagy jambus, vagy netán hexameter – csak beszéljen, áldja meg az Isten! Szívesen meghallgatja. Más vágya sincs, csak hallgatni.

Magában fortog, helyett, hogy neki mondaná. Bár, ahogyan a konyhaszekrény, úgy ő sem felelne. Szívből utálja, amikor ilyenje van. Szplínje, vagy miye.

Napok óta szorít a mellkasa. Lábon kihordott már egy tucat szívinfarktust. A szíve nem úgy ver, ahogy kellene – hol jobban, mintha többet, néha kihagy. A hallgatásával fogja megölni. Egyszer megáll a szíve, s kész. Szívbjak ellen, kisasszony, szedjen tangót! – szól a rádióból épp.

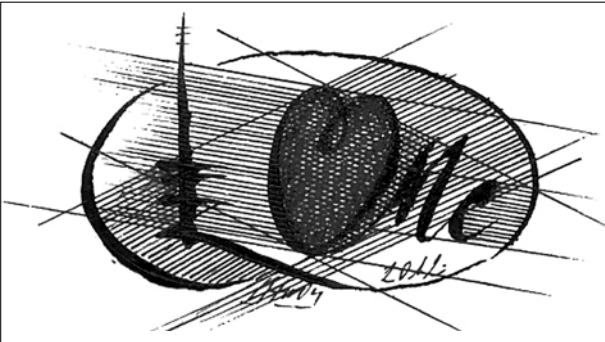
Kész lesz ettől, mint a házi feladat. Véletlenek nincsenek, tudja jól. Hirtelen még szívritmusa is visszatér a régi ütembe. Sehol semmi baj, szív se. Megkeresi kedvenc tangóját a Gotan Projekttől, s elő a partvist. Szívvel-lélekkel táncol, bár nem szabályosak a léptek, s partnere is merev kisé, de ez nem zavarja. Beleadja minden dühét, szívfájdalmát, magányát, szomorúságát, s megnyugszik kisé.

A zene végével újra azon kezd pörögni, hogy biztosan jön majd a szokásos szöveggel, ha beszél is, hogy a női szív tömeglakás, tömeglakás, mi lenne más, s hogy ő is egy, a sok bolond közül. Pedig neki csak egy bolondja van – ő. Miért olyan nehéz ezt érteni? Miért nem érti, hogy néma gyerekek az anyja se? Nők szokták fejükbe venni, hogy szívük választotta egy pillantásukból találja ki szívük vágyát. Minden szívzé oké, választás és vágy is, de már belefáradt a találgatásba.

Nem szívesen gondol arra, hogy így éljen tovább. Hogy már sohase beszélgessenek egy jót. Hogy már soha nem lesznek egy szív, egy lélek. Megszakad a szíve, ha erre gondol.

Lassan delet út az óra. Előkészíti az étel hozzávalóit. Csirkemáj ragu lesz szívvel, porhanyós és rugalmas egyszerre – szeretik, ahogy változik a foguk alatt az állaga. Amíg kavarja a hagymát s fűszerez, arra gondol, hogy minden szívnek ára van, s talán mindjűk közös életének éppen az övé az.

Felsőhajt. Ma sem fogja szóba hozni a rosszérzéseket, a félelmeket. Lehet, ismét önzéssel vádolná, s most sem értené. Így hallgat. Legyen inkább, ha látszólagosan csak, de nyugalom. Megfőzi az estebédnek valót, s közben őszintén abban reménykedik, hogy hosszú idő után újra mondhatja majd a közös étkezés után: szívesen.

Litwin József

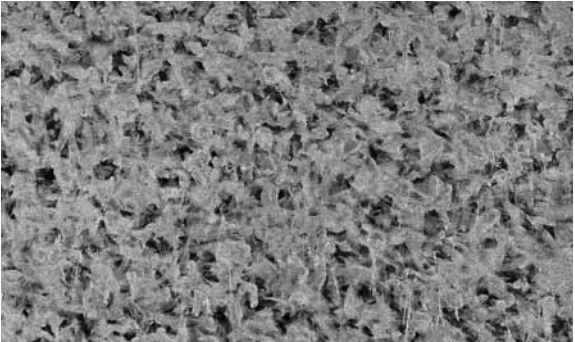
Pálfalusi Attila

Láng Eszter

Vass Tibor

Seres László

Székelyhidi Zsolt:

K i á r a m l á s

Odaadom a fél kezem,
meg a fényképes régi bérletem
egy részét, az égön kinéző
műanyag tokot nyomott áron,
a tűzégett, sok colos plazmát,
anyagukba folyt hangfalakat
kölcson, a tévén nincs kép,
nem látszik az adás,
de bekapcsol, a hangját nem próbáltam.
Odaadom továbbá
az étletterem lakatlan részét,
amit nem használok, csak
éjjel, ha rágondolok,
hogy jó lenne benne lenni
abban az izzásban,
és melegem lesz és felkelek.
A hőérzet épp jólesik álomban,
azt az álmot is odaadhatom,
ha kéred, ha az érzetet
érzéketlenre cseréled,
vagy egyszerűen kihagyod
az ajánlatot és csak veszed,
ami menthető belőlem,
a forró hangulat, a tüzes szerelem
a tiéd lehet potom áron,
nem bánom.
Kiáramoltatom az élet-
energiát magamból, öt százalékot
legalábbis, érhet nyolcat
a feketepiacon,
a Vörös téren kilencet.
Számold ki,
mindjárt negyven éves leszek,
kétszer annyi, az nyolcvan,
a nyolc egytized, megéri.
Ha elélnék százig, akkor
én jártam jól.
Tudod, mit,
odaadom a fél másik kezem is!
Vedd el, később megkedveled,
ha vidékre mész és kéri
a sokkezest egyedül játszani,
vagy ha dolgozol, a jókező munka
evidens,
nekem meg nem kellene,
a törzs, láb, tők elég.
Mit adjak még oda?
Nem fogod elbírní, mondd,
majd tartja más a frontot,
most tartsd a markod,
adom, ami adható,
a lehető legtöbbet vedd,
egy kis epe, hörgő, vér, szív
is mehet, lábról bőr.
Az energia úgy jó,
teli tüdővel,
véresen-szívesen.

Gyarmati Béla:

Sógor

Sokan szólították a faluban sógornak, noha csak apámnak, meg öt fitestvérenek volt valójában sógora; miután Ilonka nővérüket – a hétgyermekes család egyetlen leányát – feleségül vette, az elő háborúból s a fogságból hazatért öreglegény. A tizenhat éves Ilonka mégis örömmel nyújtotta kezét a nála több, mint másfél évtizeddel korosabb kérőnek. S jól tette, mert a házasság sírig tartott, gyermekáldással, s persze rengeteg gondnal, amit fölösleges is részletezni, ha valaki magában végigtekinti a húszas évektől 1980-ig a magyar valóságot.

Nahát a sógorék családjában apámnak, anyámnak, de különösen nekünk gyerekeknek tán a valódinál is melegebb hajékunk volt; mindenkoron otthonnal vártak. Ez onnan is adódott, hogy Ilonka néni meg apám egymást követék a születés sorrendjében; együtt gyalogoltak a messzi tanyáról a falusi iskolába, ahol Ilonka volt a legjobb tanuló. – Az esze, mint a borotva – mondta sokszor apám, s rendszerint hozzátette, hogy nővére túltett volna diplomás testvérein, ha tanulni engedik.

Annyiban mindenesetre különbözött paraszti sors társaitól, hogy „könyves asszony” vált belőle. Ültünk a kemencepadkán – Kisilonka, Vali húgom, meg én, de olykor még a nagyfiú számba menő Pityu is – és hallgattuk Ilonka nénit, aki az asztalnál, a petróleumlámpa fénykörében, például a koldus és királyfiról olvasott. Móricz Fillentőjét, az Isten rabjai című Gárdonyi regényt akkor ismertem meg, de legjobban A nagyenyedi két fűzfa tetszett, melyben a deákok eltáncgálják a labancokat, s csúffá teszik Trajtzigfirtziget, meg Bórenbukkot – a két vezért.

A jószágok mellett napi teendőit elvégezvén, Sógor is többször belehallgatott a „mesékbe”, s emlékszem mennyire élvezte a Hány János históriáját. „Annyit és annyszor emlegette lovát,/ Hogy végül is huszárnak kellett hinni magát” – ízelgette a Garay János versét, s nevetett.

– Tulajdonképpen maga is obsitos Sógor – jegyeztem meg a nyolc évesek felfedező örömeivel.

– Mondhatjuk, mondhatjuk – bólintott, s a máskor szüksézáv embernek megeredt a nyelve. Kiderült, hogy ő háromszor is közlről láthatta a császárt és királyt, mikor Ferenc Ferdinánd trónörökös és felesége temetésének napján százada őrséget adott a palotánál. Ezért a szolgálatért 35 krajcár, egy búzacipó és fél liter bor járt a strázsáló k.u.k bakáknak. De a nagy élmény a 84 esztendő Ferenc József megjelenése, amint díszhintója pamlagán kicsit megemelkedve fogadta a katonák tisztelgését.

Ettől kezdve folyvást faggattam a Sógort a katonaságnál viselt dolgairól, a háborúról. Közben nem mindennap kifejezésekkel gyarapodott a szókincsem. Például: menázi, komisz, agyusztál, glancol, áristom, sarzsi, bajonett. Még azt is megtanultam hogy a „signál patrul” az amolyan jelző őrzarat. Nem beszélve a népetimológia szerint magyarított kifejezésekről, mely szerint a dörrgemüze a magyar bakának zergebúze...

De az már nem ilyen derűs, hogy a Piave-front kavernáiban mit szenvedtek a csukaszürke uniformisba bújtatott magyarok. Beásva a sziklafalú fedezékekbe, s várni. Mit? A bombákat, az ágyútűzet, a mindig késő menázsit, a ritka rumot és persze a halált. De talán túlzott a Sógor? Most ráakadtam egy vezérkari tisztt korabeli (1918. június) lakonikus mondatára: „A legénység és a lovak a legrosszabb állapotban voltak.”

1943 nyarán is háború volt, de a Sógor szürkéje ugyan csak jó állapotban. Fel-feldobott a hátára s poroszkalhattam a dűlőutakon kedvemre. A következő történet azonban télen esett meg. disznóölések idején, amit mindig vártam, s nem eshetett meg nélkülem egyetlen, családi, rokoni tor sem.

Kisilonka félrehívott az iskolában, s nagy titkon közölte,

Drosznyik István

hogy holnap a másik (a nagyobb) hízó is kés alá kerül, de feketén... Kinn aludtam Sógoréknál a tanyán, de hajnalban semmi jele a szokásos szertartásnak. Sógor egy csapással terítette le a hízót, majd vérét vették, s nem perzselték, hanem forrázták. A többi mint rendesen.

Két hét múlva mégis jöttek a csendőrök. A feketevágás nem maradhatott titokban. Ilyen esetben az utolsó csülökig mindent elrekviráltak. A kakastollak láttán Ilonka néni gyorsan belakatolta a gang végében lévő kamrát.

Kisilonkával a konyhaablakon leskelődtünk. (Egész karácsonyi szünetben Sógoréknál lebzseltem.) A járőrpáncsnok nehéz léptű súlyos ember volt – igazi őrmester. Lassan, megfontoltan beszélt.

– Nem akarom betörni az ajtót, maga tudja mi az a parancs Gál gazda; adják elő a kamra kulcsát.

Sógor csak ránézett az ő Ilonkájára, mire az kipatintotta pruszlikja felső patentjét, s előzta a zsíros cukorspárgára kötött lakatkulcsot – mint egy döglött egeret. Az ura kikapta a kezéből, s akkor a Sógor félfordulatot tett, majd hatalmas bakancsait összevágva mintha kommandírozna, de olyan hangon, hogy a

galambok, mind felröppentek a tetőről.

Az őrmester markában megfeszült a puskaszíj, próbacsendőr társa pedig lekapta fegyverét.

Az egykori közös hadsereg katonájának német szövegéből egy szót sem értettem, de a helyzet...

Nagy csend, majd az őrmester pihenjt vezényelt az obsitosnak. Jól van káplár Gál, nagyon jól – csak ennyit mondott aztán.

Végül a két disznóból – pedig az első vágására volt engedély – egy dekányi sem maradt a kamrában. A disznóságokat nagy gondnal rakta Ilonka néni egy fonott kosára, s mellé a nagy fazék zsírt. A Sógor indította rakományával a szürkét. A csendőrök nem kísérték.

– A kemence szájában maradt reggelről egy kis sült kolbász - szólalt meg Ilonka néni. Ögyetők gyerökök, adok hozzá hordós káposztát is.

Ettünk, s ő nézte, gyönyörködött bennünk. Aztán elmosolyodott: Ennek a zsandárnak olyan képe volt, mint Bórenbukknak...

Kiss Tanne István

Urbán Tibor

Bitu Men a tizennyolcas megállóban

A Búza-téren, a tizennyolcas megállóban, alkalmi ismerősökkel majdnem mindennap beszélgetve várjuk a hazafelé induló busz beállását. Istvánnal a gépészmérnökkel, Erzsivel a gazdasági csoportvezetővel és Jánossal, a kutató mérnökkel. A buszra fellépve, gyakran igyekszünk ülőhelyet keresni, de az egyik alkalommal, egy huszonéves fiatalember rokonainak és mindenféle csomagjainak biztosítva helyet, ránk kiabált, hogy „nyakon vág minket, ha nem megyünk el onnan”. Mindannyian reagáltunk erre a megtisztelő és más alkalmakkor, több módon is elhangzó felszólításra és határozattan kerestünk magunknak egy távoli állóhelyet. Elsőnek, én mutattam meg, hogy hová álljunk! Ekkor jegyezte meg János, a fizikus utazótársam, hogy valószínű azért kell az ülőhely a biciklikereknek, az alkatrészt nem ismerő számítógépháznak, a törött babakádnak, a vízvezeték és motor nélküli centrifugának, mert az anyag is elfárad...

Ekkor fogadtam meg, hogy ezen túl kemény leszek, nem ijedek meg az ilyen és a hasonló helyzetekben, hanem határozottan fellépek. Amolyan bátor, népi hős leszek, aki feleségét a kórházba kísérve, nem fél és remeg a kemoterápiás osztály előtt vagy nem sír a lánya esküvőjén (versengve a templomba járó asszonyokkal), hanem nevet választ, mondjuk azt, hogy Bitu Men Léhiából. A név szabad fordítású jelentése: kemény férfi, a világvége falujából, akinek őseit valószínűleg majd Bitu Kánig lehet visszavezetni. Igen, ez határozottan segíti majd senkiségem felemelkedését, és megmondom kivagyiságom átirhatóságát, mivel mostantól elmondhatom, én vagyok Bitu Men Léhiából, aki erejét a sok tejberizstől nyeri (mert valószínű, hogy előző életében még zsizsik is lehetett). Már szinte látom a képregényt is – amit grafikus kollégák rajzoltak rólam - amint virágmintás és itt – ott festékes mellényben repülve, átszelem az aszfaltos utak környékét (azért csak ott, mert ugye, a név kötelez: tehát a zúzott kőút felett érvénytelen a repülés). Így akár, ismét Párizsba is eljuthatok abba a Pantheontól pár száz méterre található Rue Mustard utcai, sok száz éves művészlakásba, ahol évekkel ezelőtt, két drága ember, Pataki János és Hollán Sándor baráti szeretetében találkozhattam Márkus Anna festőművésszel, Pilinszky János költő, egykori feleségével. **Szívesen** emlegetem e pillanatokat és azon töröm a fejemet, hogy hogyan szállhatnék nemcsak a jelenben, hanem vissza-vissza a múltba. Ahol az ünnepek fázós hangulatában (dugós puskával a vállamon) ismét félve kereshetném - Pisti öcsémmel - nagyapámat, akit Rási bácsi szerint „elvittek a tótok”. Szeretném átélni a megtalálás örömét, amint a szép, idős ember a tehénistállóból kijövet, a párolgó trágya homályában eltűnik. Majd szó nélkül, azzal a beteljesült megnyugvással tovább menni és csak a nagymama sparhelton sült „lábatlanára” figyelni. De jó lenne...

... és az is jó lenne, ha majd egyszer, a fiamnak felesége lenne, mert akkor őt bizonyára, Bitu Menynek hívnánk...

Némethi Lajos

Dé, a hegedű

Némethi Lajos

Homonna György

Pataki János

Tíz óra múlt tíz perccel. A vekker könyörtelenül rikoltozni kezdett: Dé, a hegedű kialvatlanul, nyűgösen ébredt. Hattyúnyaka megtörve, fejében csigák csavarodtak. Érezte: a lélek félrecsúszott megfáradt korpuszában, mely – a mértéktelen éjszakai zabálástól – már szinte brácsányi. Gyantás szemeivel hunyorogva vizsgálta az oldalát csúfító plezúrokat: itt-ott már a lakk is lepattogzott, meg egy finom karcolás, néhány vörösbör-pötty rontotta az amúgy sem üdítő látványt. **„A cremonai szépapám** is különbül nézhetett ki” – állapította meg szomorúan, a tükör előtt vizsgálódva. „Most persze büszke lenne rám, hisz – a családi hagyományok folytatójaként – tegnap lettem első hegedű. Éppen a Nagy Karácsonyi Koncerten. **Istenem, micsoda este volt!**” A Zene Palotájában, a nagyzenekar élén. Hajnalban kerültek haza. Most mámorosan ismételtette, tekintetét a mennyezetre vetve:

„Első Hegedű! Első hegedű! Prima primissima!”

Aztán visszahuppant a földre. „Nem felfelé török uram!”, jutott eszébe Sütő András örökbecsű mondata. Nem értette ugyan pontosan, hogy jön ide a török úr (ettől egy kissé lehangolódott), de – saját tapasztalatai alapján is – úgy vélte: a szerző a diktatúra miatt kényszerült ily rejtett értelmű beszédre. Büszkén kihúzta hát magát, húrjai megfeszültek. Lába a helyére pattant. „Jó reggelt drágám! **Kávét?**” – érkezett felesége álmos hangja a konyha felől. **„Szívesen!”** – harsogta vissza, majd nyújtózkodva ásított. Ekkor deréktájon enyhe bizsergést érzett. Dé, a hegedű komótos mozdulatokkal előkereste vonóját, majd vadul tremolózni kezdett.

Fél tizenegy múlt három perccel...

Lukács Róbert

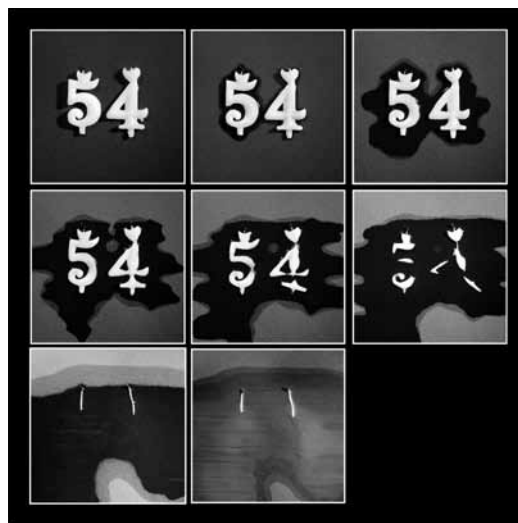
Májer Ágnes

Hedves Barátom!
Megkaptam a bizonyítványom. Zeneiskolai.
Klarinét tanórán. Rajta a nevem. Meg
az iskolapár (gondviselő) és az iskolavezető
(ledányosi) neve. Dátum 1977. június 6. Éppen 11
éves vagyok.
Klarinét, nem szeretem. Cigány hangszert ez.
Ha meg akarnék fújni, összekell préselnem a
szám. Itt első fogószóró a kicé, fekete fúvó-
szóró hang. Itt meg rezegteti a nád.
Itt arcom fúvószóró felőli. Amúgy is kerek.
Dagát ez a gyerek. Nem szeretem.
És most itt ez a bizonyítvány. Tanulmányi út-
lageredmény. De se merem írni. Utolsó befektetés
3-ik osztályban 1. A tantestület határozata:
Tanulmányait a zeneiskolában nem folytathatja.
Szégyen. A tiltást soha, senki nem tudhatja meg.
Csak. Szégyenem.

Méhes László

Urbán Tibor

Á.Tóth József

A kiállítás megtekinthető 2012. december 13-tól, vasárnap és hétfő kivételével naponta 9.00 - 17.00 óráig a Miskolci Galéria Városi Művészeti Múzeum Rákóczi-házában.

Kiadja a **Miskolci Galéria Városi Művészeti Múzeum NKft.**
Miskolc, 3530 Rákóczi u. 2. www.miskolcigaleria.hu

Felelős kiadó: **Bán András** ügyvezető igazgató
Alapító szerkesztő: **Urbán Tibor**
Reprodukció: **Kiss Tanne István**
Tipográfia: **Tóth Péter**

Készült 400 pld-ban 2674/2012.

Támogatók:

Á.Tóth és Barátai Produkciós és Reklámügynökség Kft.
(grafikai tervezés és nyomdai kivitelezés)
Litwin József iparművész
Demcsik Attila ötvös-iparművész
ÉMÁSZ

Médiatámogató:

Spanyolnátha Művészeti Folyóirat
www.spanyolnatha.hu

